

GÁBOR FERENC

1964. július 9-én születtem Budapesten.

Szüleim paraszt családból származnak, édesapám nagyapja pásztor volt a környező pusztákban az ercsi uradalomban, édesanyám ősei pedig Heves megyéből, a palócságból származnak.

Gyerekkoromat vidéken egy kicsi zsákfaluban, Besnyőn töltöttem. A falusi gyerekek életét éltem. Az volt ám a jó élet! Nyáron napjainkat, egész nap a határban töltöttük. Mezítláb barangoltunk a lovas szekerek által létrehozott vastag porban. Hol Tetvesháton, hol a Fácánosban lestük a mezei állatokat vagy éppen a közeli kanálison gyakoroltuk horgász-halásztudományunkat. Sokszor, ma úgy mondanánk, hogy „lógtunk” a falu nagy loistállójában. Itt legtöbbször a kiscsikókkal incselkedtünk vagy a munkából pihentetésre bent maradt lovakra próbáltunk felülni.

Abban az időben mobiltelefon és számítógép még nem volt, az egyedüli műszaki eszköz, ami hozzánk gyerekekhez is eljutott, az a bicikli volt. Ezeket szereltük állandóan vagy kis kondásként a karikás ostor elkészítését próbáltuk ellesni Pácsa bácsitól a kanásztól délidőben, amikor a konda a líceum bokrok között pihent.

Gyerekoromra szívesen emlékszem, hiszen csodálatos élmények fűznek hozzá. Az erdő, a mező, a fasorok, a dűlők, az ott élő állatok és növények rezdülései önkéntelenül belém plántálódtak. Ez az erős vonzódás a természethez mai napig megmaradt.

14 évesen a nagyvárosba, Budapestre kerültem, ekkor 1978-at írunk. Mivel az általános iskolában fociztam és úgy alakult, hogy felvettek az akkori Újpesti Dózsa futball-csapatába egy olyan iskolát kerestünk, ami közel volt a stadionhoz. Így kerültem a Megyeri útra, gépszerelőnek.

Budapesten kinyílt a világ. Érthetően teljesen más közeg fogadott, mint amiben addig éltem. Érdekes módon nem is futball, hanem szinte azonnal a művészetek kezdtek érdekelni. Sokszor jártam színházba, moziba, múzeumokba, galériákba, irodalmi estekre.

Először a versírás ragadott meg, így elkezdtem írogatni. Versek, verses meséket, de múzsa legtöbbször szerelmes versekre ihlettek. Szóval Ádám és Évánál kezdődött nálam is vonzódás a művészetekhez.

Mivel, ki-be járkáltam a nemzeti galériából, az elhatározás, hogy megpróbálok magam is festeni egy ilyen alkalommal fogalmazódott meg bennem. A festmények színvilága az olajfestés anyagszerűsége és az ecsetvonások felkeltették érdeklődésemet. Innentől beleástam magam a festőkről szóló irodalomba és mindent elolvastam, amit csak tudtam a festészetéről Leonardótól a francia impresszionistákig. Ismerkedtem a magyar festők műveivel. Autódidakta módon tanultam, illetve rajz és festőkörökbe jártam.

Szinte minden technikát kipróbáltam, szén,-ceruza,-rajzoktól az akvarell-ig, az olajtól a linó- és fametszetekig, a tustól az akrilig.

Az olajfestés örök szerelem maradt, a lenolaj, terpentín, különféle gyanták, lakkok, fixírek stb. illategyüttese fantasztikus érzést ad a vászon előtt dolgozva.

Manapság azonban az akvarell festés az, ami érdekel. A technikai megoldások szinte kimeríthetetlenek. A mai akvarell festők munkáit nézegetve egy kicsit el is keseredtem. Látva azt a hihetetlen technikai tudást, ami egy kép mögött rejlik, elgondolkodtam, hogy van még hova fejlődni, mert az ember valahogy a legjobbat szeretné alkotni.

6 év budapesti tartózkodásom után diesel-mozdonyszerelőként fél évig dolgoztam a MÁV-nál. Majd 1986-ban népművelőként Beloianisz községbe kerültem. A tanítóképző főiskola elvégzése után ugyanitt tanítóként helyezkedtem el. Ifjúkorom gyönyörű időszaka következett, hiszen a görög kultúra szele nem volt ellenemre való.

A képeimmel az idők folyamán több budapesti galériában és az ország más helyszínein vehettem részt kiállításokon. Szerepelnek daloskönyv illetve naptárok illusztrációiként.

Vannak olyanok, amelyeket értékesíttem valamint elajándékoztam.

2008-ban alapítottam családot. Három szeretett lányom született. A sors úgy hozta, hogy közvetlen szülőföldemtől egy kicsit távolabb Székesfehérváron állapodjak meg. Örülök, hogy ennek a városnak lakója lehetek. A lányaim, már itt nőnek fel, aminek szintén örülök, hiszen rengeteg lehetőség áll előttük.

2008-ban a családot választottam, így a festészet háttérbe került, reményeim szerint nincs még vége a festészet iránti szerelemnek. Ehhez, jövőben egy dolog lesz fontos: hogy ne remegjen a kéz!

2024. 04. 19.

Gábor Ferenc